WWW.INN.IR

ایران ورزشی

۲۰۰۰ تومان

روزنامه صبح ایران ■ سال بیست و پنجم ■ دوشنبه ۱۹ مهر ۱۴۰۰ ■ October 11 - 2021 ■ ۴ ربیع‌الاول ۱۴۴۳ ■ شماره ۶۸۷۱

2411200075790003

بازگشت چشمی به استقلال

روز به چشمی با عقد قراردادی دوساله به طور رسمی به تیم فوتبال استقلال پیوست. او که فصل گذشته در اُم‌صلال حضور داشت با تمدید نشدن قراردادش، طی چند روز گذشته برای بازگشت به استقلال با فرهاد مجیدی سرمربی این تیم صحبت کرده بود و دیشب با به نتیجه رسیدن مذاکرات با آجورلو، در نهایت با قراردادی دو ساله به استقلال ملحق شد.

پایان شکوهمند و نایب قهرمانی کشتی فرنگی با طلای گرایی و دلخانی

فراتر از تاریخ

از اقدامات مدیرعامل راضی‌ام

مجیدی: آجورلو به من انرژی جدیدی داده است

۶

آل کثیر انتخاب اول یحیی برای خط حمله است

ریاض جایی برای بازگشت عیسی به قله

۷

تکرار عنوان سومی مستر المپیا برای گرگ ایرانی

داوری ضعیف چوپان را از ساندو دور کرد

۴

مطهری: انتقام از الهلال؟ فوتبال یعنی رقابت سالم

۷

بعد از تأیید نشدن VAR از سوی AFC

ایران – کره جنوبی قطعاً بدون تماشاگر

۲

رونالدو حتی از دروازه‌بان هم کمتر دویده

زهر و پادزهر

۷

عربستان نیوکاسل را خریده؟

قذافی در آستانه خرید منچستریونایتد بود!

۵

امیدواری آبی‌ها برای خرید ستاره دورتموند

پوما، هالند را به منچسترسیتی می‌برد؟

۵

همسر یکی از چهره‌های معروف فاش کرد:

بریز و بپاش‌های لاکچری مدیران فیفا

۵

استقلال در شروع مسیر بازسازی

انتظارات غیرمنطقی از تیمی که هنوز بسته نشده

سرمقاله

آرمن ساروخانیان

روزی که مدیریت باشگاه استقلال تغییر و آجرلو حکم مدیرعاملی را دریافت کرد، هیاهوی زیادی در رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی به پا شد. هواداران معتقد بودند که مشکلات استقلال با این انتخاب برطرف شده و این شروع روزهای خوب است. بخشی از این ذوق زدگی به خاطر بحران‌هایی بود که در زمان مدیران قبلی به وجود آمد و آنها هیچ وقت نتوانستند استقلال را به آرامش برسانند. حتی بخشی از هواداران رقیب هم این انتخاب را نشانه حمایت از استقلال دانستند و نگران شدند که مبادا همه امکانات و ظرفیت‌ها به سمت این تیم سرازیر شود.

با این حال گذشت زمان نشان داد که مدیریت جدید باشگاه را در چه شرایط اسفباری تحویل گرفته و برای عادی سازی اوضاع کار زیادی دارد. استقلال در سه بخش مالی، زیرساختی و پتانسیل فنی تیم کمبود دارد و برطرف کردن هرکدام از اینها پروژه جداگانه‌ای است. به نظر می‌رسد که آرامش و شرایط نرمالی که هواداران منتظرش بودند تا شروع لیگ برطرف نشود و بحران‌ها همچنان کنار تیم باقی بمانند.

برای اینکه بدانیم استقلال در چه نقطه‌ای ایستاده، می‌توان وضعیتش را با پرسپولیس و سپاهان، دو رقیبش در لیگ بیستم مقایسه کرد. مهمترین معیار در بحث فنی بازیکنانی است که در اختیار کادر فنی هستند و باید بتوانند ایده‌ها را در زمین پیاده کنند. پرسپولیس و سپاهان در مقایسه با استقلال بازیکنان کمتری از دست دادند و در این مدت توانستند جایگزین آنها را جذب کنند. استقلال در پایان لیگ بیستم بازیکنان بیشتری از دست داد و هنوز پروسه یارگیری این تیم تمام نشده. با توجه به بازی حساس با الهلال استقلال یارگیری اضطراری داشت، ولی نتوانست در برخی پست‌ها مثل هافبک تهاجمی و مهاجم جایگزین مناسبی بگیرد و این موارد به بعد از بازی با الهلال موکول شد. در فاصله ده روز تا شروع لیگ هنوز این اتفاق نیفتاده و فرهاد مجیدی دیروز وعده داد که سه بازیکن خارجی و احتمالاً روزبه چشمی در روزهای آینده به تیم اضافه می‌شوند، ولی حتی اگر این موضوع قطعی شود مشخص نیست که این بازیکنان از هفته چندم می‌توانند در ترکیب قرار بگیرند.

استقلال دو فصل قبل را به ترتیب با ۱۳ و ۱۱ امتیاز اختلاف با صدر جدول به پایان برده و برای کم شدن این فاصله لازم است که تلاش بیشتر و برنامه‌ریزی بهتری از رقیبانش داشته باشد، ولی نه تنها این اتفاق رخ نداده که این تیم از نظر یارگیری و امکانات از پرسپولیس و سپاهان عقب‌تر است. حتی اگر بازیکنان جدید همین امروز به استقلال اضافه شوند، کادر فنی برای هماهنگ کردن آنها با بقیه بازیکنان نیاز به زمان دارد.

با در نظر گرفتن اتفاقاتی که استقلال پشت سر گذاشته هنوز زود است که از تیم جدید انتظار داشت هماهنگی در سطح پرسپولیس و سپاهان داشته باشد و باید به کادر فنی زمان داد تا به ترکیب ایده‌آلش برسد. البته این زمان بی‌نهایت نیست و هواداران نمی‌توانند بپذیرند که استقلال یک بار دیگر فصل را با فاصله نسبتاً زیاد با صدر به پایان برساند. آنچه می‌تواند فراتر از امتیازات ملاک درستی از عملکرد مجیدی و کادرش باشد روند پیشرفت فنی تیم در بازی‌های آتی است. قابل انتظار است که با هر نتیجه ضعیفی کادر فنی تحت فشار قرار بگیرد، همانطور که از حالا گروهی مدعی‌اند مجیدی خودش تیم را بسته و باید قهرمان شود، ولی اگر مدیریت باشگاه می‌خواهد از مدار عقلانیت خارج نشود، باید از نظرات احساسی شبکه‌های اجتماعی فاصله بگیرد و با منطق فوتبال پیش برود. آجرلو با تمدید قرارداد مجیدی نشان داد که خواهان حفظ ثبات و آرامش تیم است و قطعاً خوب می‌داند که تغییر کادر فنی کارتی است که تنها یک بار می‌تواند از آن استفاده کند. تغییر شتاب‌زده نیمکت مرحله بعدی انتقادات را متوجه مدیریت باشگاه خواهد کرد و شکاف در این ساختار به نفع هیچکس نخواهد بود.

تیتریک

محسن وظیفه

نروژبرای کشتی ایران به سرزمین آرزوها تبدیل شد. بعد از سه طلای کشتی آزاد نوبت به کشتی فرنگی رسید تا به تمام آرزوهای دست نیافتنی‌اش برسد. رسیدن به مدال طلای سنگین وزن در حالی که ۷۰ سال تلاش برای رسیدن به آن جواب نداده بود، فقط یکی از آرزوها بود که در اسلو نروژ برآورده شد. کشتی فرنگی ایران هرگز در مسابقات قهرمانی جهان از سال ۱۹۶۱ که برای اولین بار توسط علیرضا قلیچ خانی به مدال برنز قهرمانی جهان رسید تا حالا شش مدال در یک دوره را به دست نیاورده بود اما نروژ این رویای ایرانی را هم برآورده کرد.

چهار مدال طلا در یک دوره قهرمانی جهان را در کشتی آزاد هم در طول تاریخ کم دیدیم چه برسد به کشتی فرنگی اما در نروژ برای اولین بار چهار مدال طلا به دست آمد تا با ۴ طلا و ۲ دو برنز شش مداله باشیم و برای دومین بار در تاریخ دومی دنیا به نام شاگردان محمد بنا ثبت شود.

برای اولین بار در تاریخ بود که در کمتر از دو ماه یک کشتی‌گیر ایرانی هم قهرمان المپیک شد و هم قهرمان جهان اما کرونا با همه بدی‌هایش این افتخار را در نروژ رقم زد تا محمدرضا گرایی که در المپیک توکیو در وزن ۶۷ کیلوگرم به مدال طلا رسیده بود، این بار در اسلو و در مسابقات قهرمانی جهان به مدال طلا رسید تا حالا او به عنوان نفر اول وزن ۶۷ کیلوگرم دنیا تبدیل شود.

گرایی بعد از کشتی‌های فوق العاده‌ای که در مسابقات مقدماتی کسب کرده بود، در دیدار فینال یک حریف قدر از روسیه داشت. ابدولایف آمده بود تا انتقام شکست در مسابقات وزن ۱۳۰ کیلوگرم را بگیرد اما این اتفاق رخ نداد و دلاور شیرازی ایران با یک کشتی مهندسی و بی‌نظیر با اجرای فن کمربی نقص حریف را به پل زد تا طلای جهان را برای ایران به ارمغان بیاورد. وقتی کشتی‌گیر روسیه در وقت اول از خاک بلند شد همه نگران شدند که شاید این مدال طلا از دست برود اما گرایی نشان داد که برای لحظه لحظه مسابقه برنامه دارد و در وقت دوم قبل از اخطار گرفتن حریف را به پل زد تا کار را تمام کند.

بعد از دو طلایی که ساروی و یوسفی در سه وزن دوم به دست آوردند، نوبت به سه وزن سوم رسید تا میثم دلخانی بیاید و در وزن ۶۳ کیلوگرم نامش را در لیست افتخارآفرینان دنیا وارد کند. حریف او کشتی‌گیری قدرتمند از گرجستان لری آبولادزه بود؛ قدرتمند و پرنفس که در همان وقت اول وقتی دلخانی او را از خاک جدا کرد و باراندازش را اجرا کرد، در باراندازِ دوم رو کرد و با عقربک یک امتیاز گرفت، مشخص شد حریف مفت بازی نیست. تایم دوم باراندازِ به دلخانی زد تا دو دقیقه پایانی به یک جنگ تمام عیار تبدیل شود اما دلخانی با نفسی که تمامی نداشت حریف را خسته کرد و به بیرون فرستاد تا در یک دقیقه پایانی برنده باشد. طلای میثم دلخانی را مدیون چشمان تیزبین محمد بنا هستیم. اگر قرار بود با همان قوانین فرآیند و انتخابی جلو برود او با عنوانی که در مسابقات جام تختی اندیمشک کسب کرده بود، هرگز به تیم ملی دعوت نمی‌شد اما محمد بنا او را از همان اول به چشم یک قهرمان دید و به تیم ملی دعوت کرد و حالا در دومین جهانی‌اش و در اوج جهانی با کسب سومین مدال طلای ایران در مسابقات جهانی رکوردی تاریخی را به نام خودش زد. برای اولین بار در تاریخ کشتی فرنگی ایران در مسابقات قهرمانی جهان به سه مدال طلا در یک دوره مسابقات قهرمانی جهان رسید.

کشتی فرنگی ایران با ۴ طلای میثم دلخانی، محمدرضا گرایی، محمدهادی ساروی و علی اکبر یوسفی و دو برنز محمدعلی گرایی و پژمان چشتام به لحاظ مدالی به عنوان قهرمانی رسید اما به لحاظ امتیازی بعد از روسیه در جایگاه دوم ایستاد.

تیم کشتی فرنگی روسیه که فقط یک بار موفق شد به مدال طلا برسد با ۱۵۰ امتیاز قهرمان شد و تیم ملی کشتی فرنگی ایران با ۴ مدال طلا و دو مدال برنز و کسب ۱۴۴ امتیاز در رده دوم ایستاد.

از ناکامی نسبی در توکیو تا پیروزی بزرگ در اسلو

کشتی؛ نیازمند برخورد علمی و برنامه‌ریزی هوشمندانه

یادداشت

وصال روحانی

پیروزی‌های مهم ایران در مسابقه‌های تازه پایان یافته کشتی قهرمانی جهان ۲۰۲۱ در «اسلو»ی نروژ نشان داد چگونه در فاصله فقط دو ماه بخت و اقبال تیم ما می‌تواند از کمترین درجات تا رفیع‌ترین جایگاه ارتقا یابد و همه چیزها به سرعت یک چشم به هم زدن ایده‌آل شود.

کسب سه مدال طلا، سه نقره و یک برنز در ۱۰ وزن کشتی آزاد در اسلو و کمترین فاصله با سبقت جستن بر روسیه و آمریکا در جدول رده‌بندی تیمی (که این دو کشور در آن به رتبه‌های اول و دوم رسیدند و ایران سوم شد) و درخشش ستودنی چند فرنگی کار ما تضادی چشم‌گیر با وضعیتی داشت که در دو رشته آزاد و فرنگی در المپیک توکیو برای ایران شکل گرفته بود. ایران که با ۱۱ کشتی‌گیر پای به پیکارهای المپیک ۲۰۲۱ گذاشته بود، با کسب چهار مدال از این میدان بسیار مهم فراغت حاصل کرد تا بحثی ماندگار و تمام نشدنی پیرامون نتایج‌اش و اینکه موفق بوده یا ناکام، از هر سو بر سر زبان‌ها بیفتد.

وقتی در ماه‌های منتهی به المپیک ۲۰۲۱ حتی از کسب سهمیه‌های کامل در رشته فرنگی باز ماندیم و به جای شش کشتی‌گیر با پنج فرنگی کار به شرق آسیا رفتیم، مشخص بود که گوشه‌ای از کار می‌لنگد. با این اوصاف این فرضیه که چون در میان ۵ فرنگی‌کار اعزامی ما یک نفر (محمدرضا گرایی) طلا گرفته و دیگری (امین میرزازاده) به مدال برنز دست یافته، بیلان خوبی را برجای نهاده‌ایم، چندان علمی و عقلایی نشان نمی‌داد و بیشتر یک دفاعیه احساسی جلوه می‌کرد و طبعاً این سؤال را به ذهن می‌آورد که وقتی در گام نخست و هدف اول یعنی کسب سهمیه‌ها هم به موفقیت کامل و آنچه وظیفه‌ای بدیهی در کشوری بسیار کشتی‌خیز همچون ایران به حساب می‌آید، متحمل ناکامی می‌شویم، چگونه می‌توانیم دو مدال حاصله در توکیو را که البته مهم و ارزشمند بوده و هستند، نشانه‌ای از کسب نمره قبولی کامل بیانگاریم.

کشتی آزاد که هدایت تیم ملی آن با غلامرضا محمدی بود، مشکلی لاینحل در کسب تمام سهمیه‌های ممکن (۶ سهمیه برای شش وزن) نداشت و با تمامی نفرات ارجح و اصلی خود به المپیک سی‌ودوم رفت اما کم بودن شمار حاضران در هر وزن (۱۶ نفر) و غایب بودن برخی مدعیان و حتی تأخیر یکساله‌ای که در تاریخ برپایی المپیک انداخت و به تبع آن فرصت تدارک ما را بیشتر ساخت، نیز سبب نشد تیم کشورمان با حداکثر توان و آمادگی ممکن به این آوردگاه برود. ماحصل حضور تیمی غیرممتاز از جانب ایران در کشتی آزاد این دوه از بازی‌های المپیک اکتفا به یک نقره توسط حسن یزدانی و یک برنز به وسیله امیرحسین زارع بود و درد ماجرا زمانی بیشتر شد که دیدیم و همگان هم حس کردند که دارونداز کشتی با همین‌ها بوده‌اند و ما هیچ ستاره خاص دیگری را به دلایلی مثل مصدومیت و امثال آن از دست نداده بودیم که تصور و ادعا کنیم اگر آنها در صحنه می‌بودند، خوشبخت‌تر از این می‌شدیم و به سطوحی عالی‌تر می‌رسیدیم و مدال‌هایمان خوشرنگ‌تر و پر تعدادتر می‌شد.

امروز و در پایان دوره جدید مسابقه‌های کشتی قهرمانی جهان ۲۰۲۱ در کشور نروژ، این سؤال پیوسته مطرح می‌شود که به نتایج حاصله در این آوردگاه چگونه باید نگاه کرد و نتایج به ثبت رسیده در توکیو به چه طریق باید ارزیابی شود و اهمیت یافتن پاسخ این سؤالات در این نکته است که اگر به درستی آسیب‌شناسی و رفع مشکل کنیم و کمبودها را بشناسیم و آنها را برطرف نماییم، می‌توانیم برای تمام مسابقه‌های مهم بعدی نسخه‌ای را بپیچیم که واقعاً حلال مشکلات کشتی باشد و ما را به مدال‌های افزون‌تری رهنمون کند. در آن صورت هم کشتی فرنگی ما که هم اینک نیز وضعیتی مثبت دارد، بالنده‌تر خواهد شد و هم کشتی آزاد که نسبت به سال‌های گذشته نزول شدیدی داشته (ولی با نتایج اسلو احیا شده) به آینده خود امیدوارتر خواهد گشت. ابتدا باید بپذیریم که در المپیک سی‌ودوم کشتی ما بیش از آن که موفق بوده باشد، ناکام بوده است. در هر یک از دو رشته «آزاد» و «فرنگی» با احتساب اینکه در کشتی به جای یک برنز دو برنز اهدا می‌شود، امکان کسب شش طلا، شش نقره و ۱۲ برنز (و مجموعاً ۱۲ طلا، ۱۲ نقره و ۲۴ برنز) برای کشورهای حاضر در میدان وجود داشته و این که در چنین عرصه وسیع و پرامکانی ما به چهار مدال اکتفا کرده‌ایم، اصلاً یک توفیق ولو کوچک هم نیست و اگر توصیف دقیق‌تری را بخواهیم ارائه بدهیم چنین کارنامه‌ای بیشتر انجام بدیهی‌ترین وظیفه کشتی ایران و یک کار اولیه و معمولی و شاید هم رسیدن به حداقل‌ها بوده است. طبعاً هیچ کس انتظار و ادعا ندارد که باید هر ۱۱ کشتی‌گیر ما طلایی می‌شدند و حتی توقع کسب چهار طلا هم مطرح نبوده و نیست اما قدر مسلم اینکه مدال‌های حاصله ما در توکیو بسیار کمتر و نامرغوب‌تر از چیزی بود که در ذات کشتی ما وجود دارد و در توان بالقوه ما هست و اگر آن را به هر دلیلی به دست نمی‌آوریم، نباید به دنبال انواع بهانه‌جویی‌ها باشیم.

کشتی ایران به رغم نمایش‌های عالی‌اش در بسیاری از ادوار مسابقات قهرمانی جهان معمولاً در المپیک‌ها به همان اندازه ندرخشیده و تنها مواردی که در المپیک‌ها هم با اقتدار نسبی عمل کرده‌ایم، به «ملبورن ۱۹۵۶» و تا حدی هم «مکزیکوسیتی ۱۹۶۸» برمی‌گردد اما این هم بهانه‌ای نیست تا بگوییم کارنامه ما در «توکیو ۲۰۲۱» با قیاس با ادوار پیشین المپیک قابل درک و پذیرفتنی و نشانه‌ای از قبول شدن در این آزمون بزرگ و تازه بوده است. اگر چنین باورهایی داشته باشیم هم روزهای کم رونق کشتی آزاد ما استمرار و وسعت خواهد یافت و هم کشتی فرنگی که حالش قدری بهتر از «آزاد» است، آنقدر مدیرانش را خسته و کم اثرتر خواهد کرد که آنها هم دیر یا زود به وادی محمدی و دستیارانش درخواهند غلتید، وادی‌ای که دیگر اثری از خود محمدی در آن دیده نمی‌شود و جای او را پژمان درستکار گرفته که در اسلو بسیار موفق بوده و با هدایت او تیم ملی کشتی آزاد ایران در ۱۰ وزن برنده ۷ مدال شد و در رده‌بندی تیمی نیز با کمترین فاصله با روسیه و آمریکا روی سکوی سوم ایستاد. با این حال استمرار اینگونه بردها در کشتی آزاد و لازمه محکمتر شدن زیربای محمد بنا در کشتی فرنگی بررسی هرچه بهتر و ارزیابی هرچه کاملتر کارنامه کشتی ما در اسلو است. چنین کنکاشی به ما خواهد گفت که اگرچه فتوحات اسلو بسیار مهم بوده اما اولاً در کشتی آزاد تعداد غایبان درجه اول و شمار ستاره‌های خارجی سفر نکرده به نروژ بسیار زیاد بود و ثانیاً در کشتی فرنگی نیز بسیاری از کشورها به میدان نروژ به عنوان محلی مناسب برای محک زدن نیروهای جدید خود نگریستند و بیشتر به آنها بها دادند تا به نفراتی که قبلاً امتحان‌های خود را پس داده و خوب و بد کارشان هویدا شده بود.

اگر این نگاه عمیق باشد، به این نتیجه می‌رسیم که نه ناکامی نسبی در توکیو آنقدر فاجعه‌بار بود که کل کشتی‌مان را تعطیل کنیم و نه بردهای حاصله در اسلو آنقدر قاطع و بی‌حرف و حدیث که ماه‌ها جشن بگیریم و دست روی دست بگذاریم و برخوردی علمی‌تر و ریشه‌ای‌تر با مسائل موجود نداشته باشیم و یک برنامه‌ریزی هوشمندانه را در دستور کار خود قرار ندهیم. نیاز اصلی و بزرگ کشتی ما فاکتورهای فوق است و اگر به این سلاح‌ها مجهز شویم، در میادین بعدی نزدیکی ما به دستاوردهای مهم «اسلو» بیشتر خواهد بود تا به برخی لغزش‌ها و بردهای ناکافی به ثبت رسیده در توکیو. این را بدانیم که رقبا با زیر ذره‌بین بردن اتفاقات نروژ و آنالیز دقیق نوستاره‌های کشتی ما که در آنجا درخشیدند و البته با اعزام تیم‌هایی کامل‌تر به مسابقات جهانی ۲۰۲۲ و ۲۰۲۳ کاری خواهند کرد که دیگر توسط ما و سایر شگفتی سازان چندان غافلگیر نشوند و برای تقابل با مهارت‌های ذاتی و توانایی‌های اکتسابی نسل جدید کشتی ایران هم پادزهرهایی را فراهم خواهند آورد و در نتیجه ما هم باید ترفندهایی را در این خصوص اتخاذ کنیم و از هرجهت بیدار و هوشیار بمانیم.

جدال با کره ضعف‌های ما را نمایان خواهد کرد

اسکوچیچ و تصمیمات بحث‌برانگیز!

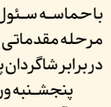

یادداشت

علی بابازاده

بازی با کره جنوبی برای تیم ملی کشورمان تا بوده صرفاً حکم «خامه روی کیک» را داشته! حداقل طی سالیان اخیر و بعد از استخدام کارلوس کی‌روش به عنوان سرمربی تیم ملی، عمده خاطراتِ شیرین و فراموش نشدنی ما به ببرهای آسیاگره خورده و بین حماسه ملبورن، با حماسه سئول تفاوتی وجود ندارد؛ دست بر قضا یک بار دیگر در مرحله مقدماتی جام جهانی به مصاف کره خواهیم رفت و با پیروزی در برابر شاگردان پائولو بنتو، نیمی از مسیر صعود را طی خواهیم کرد.

پنجشنبه ورزشگاه آزادی میزبان تکراری‌ترین دوئل سال‌های اخیر آسیاست و پس از گذشت سه هفته از مرحله مقدماتی جام جهانی ۲۰۲۲ قطر، این شاگردان دراگان اسکوچیچ هستند که با ۹ امتیاز کامل در صدر جدول جای گرفته‌اند و کره هفت امتیازی نزدیک‌ترین تعقیب کننده ماست؛ لغزش‌های اخیر کره‌ای‌ها، از تساوی هفته اول در برابر عراق گرفته تا بردهای عذاب آور و سخت برابر لبنان و سوریه کاری کرده تا خود را برنده زودهنگام این مسابقه بدانیم و سودای صعودی بی‌دردسر داشته باشیم.

روند ایران با اسکوچیچ رو به جلو بوده و همه می‌دانیم که سه کلین شیت سرنوشت‌ساز تا بدین جای کار برای ملی‌پوشان کشورمان به ثبت رسیده و آمار ۱۰ برد از ۱۰ مسابقه، مسیر جاودانگی مرد کروات را هموار کرده. هماهنگی آزمون و طارمی به بالاترین سطح خود رسیده و به معنای واقعی کلمه فوتبال ملی ما صاحب یک «تیم» متحد و منسجم شده؛ با این همه در میان سیل تعریف‌ها و رکوردها، ضعف‌های متفاوتی هم در سبک بازی تیم ملی وجود دارد که شاید جدال برابر کره، به هرچه بیشتر نمایان شدن این مشکلات منجر شود. ایران موفق شد خاک امارات را با ۳ امتیاز کامل ترک کند ولی همه می‌دانیم که شب خوبی مقابل شاگردان فن ماریویک هلندی نداشتیم؛ در واقع توپ و میدان برای اماراتی‌ها بود و اگر اخراج شجاع خلیل‌زاده رقم می‌خورد بن‌بست تاکتیکی ما را به سمت یک مساوی اجباری سوق می‌داد!

اسکوچیچ برای انتخاب ترکیب ایران به سیاست «همان همیشگی» روی آورده و ما را از سیستم ۱-۳-۲-۴ به چینش ۲-۴-۴ رسانده؛ استفاده از توپ‌های برگشتی به همین واسطه برای ما بی‌معنی شده و حضور همزمان دو هافبک دفاعی غنیمتی چون سامان قدوس را نیمکت‌نشین کرده.

علی‌رغم تمامِ شایستگی‌ها، خستگی سردار آزمون و علیرضا جهانبخش کاملاً مشهود بود و کاش اسکوچیچ زودتر از دقیقه ۷۷ به فکر تعویض می‌افتاد و فرصت بیشتری در اختیار مهدی قایدی، مهدی ترابی، کریم انصاری‌فرد و یا سامان قدوس می‌گذاشت. اسکوچیچ آن زمان که کارگره خورده و به مهره‌ای بازیساز نیاز دارد، چشم امید به نبوغ طارمی و آزمون دوخته و تعویض‌های چالش برانگیزش دردی را دوا نمی‌کند؛ جایگزین کردن میلاد سرلک با احمد نوراللهی در دقیقه ۸۵ صرفاً به دلیل اتلاف وقت بوده و چطور کادر فنی کریم انصاری‌فرد را زودتر از دقیقه ۹۰ به جای سردارِ خسته وارد زمین نکرد؟

شاید بهتر است تا اسکوچیچ اعتماد بیشتری نسبت به نیمکت تیم ملی داشته باشد و فرصت مناسبی را برای درخشش نفراتی چون کاوه رضایی، سامان قدوس و مجید حسینی فراهم سازد.

در بازی دوم تا دقیقه ۸۹ با نتیجه دو بر صفر از عراق جلو بودیم و نکته آنکه سه تعویض همزمان در دقیقه ۸۷ داشتیم؛ اسکوچیچ فعلاً قید ترکیب چرخشی را با توجه به نتایج درخشان تیم ملی زده اما کاش اعتماد بیشتری بین او و نیمکت نشینان به وجود آید.

جدال برابر کره و سبک بازی سرعتی‌شان فضاهای پنهان و باز خطوط دفاعی را نمایان خواهد کرد و ناتوانی ما در استفاده از توپ‌های برگشتی را به رخ خواهد کشید؛ پیروزی برابر پائولو بنتو، به چیزی بیشتر از یک ترکیب ثابت نیاز دارد و بال‌های کناری بی‌رمق، هافبک‌های خسته از نبرد تن به تن و حضور ۹۰ دقیقه‌ای دو مهاجم همیشگی شاید به تنبیه و جریمه شدن تیم ملی کشورمان منجر شود!